

PROJECCIÓ

493

Antiga Audiència, divendres 11 d'abril de 2008

Can Tunis

Jose González Morandi i Paco Toledo, 2007

Documental de gran ressò, carregat de cruesa i sentiment, que ens apropa els últims dies del barri marginal de Can Tunis.

Can Tunis, barri sense futur

Al costat del cementiri de Montjuïc i la zona portuària de Barcelona, es trobava el barri de Can Tunis, l'anomenat «supermercat de la droga». Cada dia, centenars de persones arribaven a la zona per comprar i consumir la seva dosi de droga diària. Aquests toxicòmans compraven la droga a la gent que vivia a Can Tunis per consumir-la pels voltants; una zona abandonada i bruta, amb desenes de xeringuilles utilitzades pel terra i sense gairebé il·luminació. Allà és on jugaven molts nens de les famílies del voltant. En els últims anys d'aquest barri (encara que semblava més un gueto), els pocs transeünts que es veien eren majoritàriament drogoaddictes, rates i alguna patrulla de la policia. Mig amagats o com a part del paisatge, també descobrim la vida de barri. La vida d'uns nens que desenvolupen la seva infantesa enmig de runa i deixalles, que no saben si el dia de demà compartiran la sort dels que els rodegen; la d'aquelles famílies que van decidir establir-

se en aquella zona a principis dels setanta buscant una sortida a la marginació social i que mai van trobar.

Aquest és el tema principal del documental: vida darrera de la misèria. Els últims sospirs d'un barri ofegat pel desinterès d'un ajuntament que va optar pel desnonament i desallotjament de les famílies i la destrucció d'una zona que no va tenir mai una oportunitat; una zona a 30 minuts del centre en transport públic.

Una finestra a la realitat

Paco Toledo i José González Morandi dirigeixen aquest documental amb la pretensió de mostrar-nos en 80 minuts els últims moments d'un barri en un període comprès entre el 2002 i el 2005; any on definitivament Can Tunis va deixar d'existir com el que era. Els plans municipals de l'Ajuntament de Barcelona anunciaven aleshores la fi de la zona tal i com es coneixia; la fi d'un lloc ple d'històries que van decidir recollir-les perquè no caiguessin en l'oblit, no només del món marginal de la droga (motor

econòmic del barri), sinó en la vida familiar d'una infantesa malbaratada.

Potser el rerefons no està totalment lligat a la denúncia social (podrien haver fet un reportatge del tot sensacionalista), sinó més proper a l'exhibició de l'enteniment de totes les persones que viuen al barri.

Can Tunis destil·la una tremenda càrrega de cruesa i sentiments; una realitat que, a vegades, ens deixa bocabadats al veure com és possible que el que veiem passi molt a prop d'on vivim. És més: com és possible que un lloc que estava tan a prop s'assemblés més a les *faveles* de Rio de Janeiro?

Ens sobtaran moltes coses del que apareix al documental, però la visió dels directors va més enllà de la marginació que provoca la droga. Així aprofundeix en el drama social que viuen les famílies, que es veuen directe i indirectament afectades, ja sigui perquè viuen de la venda, perquè estan a la presó per culpa seva o perquè són testimonis dels seus estralls.

Segons les paraules dels directors, van voler convertir la càmera en un element transparent que mostrés la pura realitat de la vida de barri i ho van aconseguir amb escreix.

Per poder aconseguir aquesta gran fita va caldre un llarg procés d'immersió i acceptació. Mitjançant un contacte, van conèixer les famílies implicades en el documental (la majoria d'ètnia gitana). Tot i la desconfiança generada en un principi, van aconseguir poc a poc estar més a prop d'ells. Sis mesos de llarg treball només perquè els deixessin formar part de l'entorn, per poder filmar amb llibertat i gairebé absoluta naturalitat, per poder seguir visitant-los i compartir amb aquestes famílies situacions molt íntimes que van anar recollint i filmant, amb un resultat final més que interessant. Així va ser un treball que es va prolongar durant els tres últims anys del barri i que no deixarà a ningú indiferent, commovent des de bon principi.

Tota bona feina té la seva recompensa i aquest documental ha estat premiat en diversos festivals com el Documenta Madrid 2007, al prestigiós festival de Màlaga, als premis Barcelona de cinema i al festival de cinema de Tarragona REC 07, on va guanyar el premi a la categoria d'Òpera Prima.

Fitxa tècnica

Tècnics

Director: José González Morandi i Paco Toledo
Productor: Pedro Costa
Guió: José González Morandi, Paco Toledo i Antonio Ojeda
Muntatge: Buster Franco, Fernando Pardo i Armand Pontous
Fotografia: Paco Toledo
Música: Mártires del Compas
Companyia: Didac Films
Nacionalitat: Espanyola
Durada: 86 minuts

Filmografia

2006
Can Tunis

2000
Los escolares se siguen amando
(Paco Toledo)